१२ सर्गः जनेत्यादि। अधिपेन राज्ञा आत्मनोऽप्यवसादः क्षयउपेक्षणी
भ० यः किं कृत्वा सन्धिमभ्युपगम्य शत्रुणा सन्धिमनु कृत्वान्यथा क्षीणो
ऽयमिति परेणाभियुक्तः स्यात् अवसादः कीदृशः जनानामनुरा
गेण युतोबद्धोऽनुरक्तप्रकृतिमण्डलत्वात् फलानुबन्धः फलं वृद्धि
मनुबध्नातीति ढात्षण् कीदृशेनाधिपेन कामादीनां षण्णां वर्गं
जितवता अतएव सुधिया नीतिज्ञेन कामक्रोधौ लोभमोहौ मद
ईर्षा इतीह षडिति षड्वर्गस्तं जयतीति कर्त्तरि क्विप्॥ २८॥

यदा विगृह्णन्न च सन्दधानोवृद्धिं क्षयञ्चानुगुणः प्रपश्येत्। आसीत राजावसरप्रतीक्षस्तदा प्रयासं वितथं न कुर्य्यात्॥ २९॥

ज०म० यदा च विजिगीषुः सन्धिविग्रहाभ्यां फलं न पश्येत् तदा स्वव
द्धिप्राप्त्यर्थमासनं कुर्य्यादित्युपदिशन्नाह यदेत्यादि। यदा हि
राजा विजिगीषावस्थितः विगृह्णन् विग्रहं कुर्व्वन् आत्मनोऽनुगुणा
मनुकूलां वृद्धिं न पश्येत् क्षयम्वा परस्यात्मनोऽनुगुणं न पश्येत्
सन्दधानइति सन्धिञ्च कुर्व्वन्नात्मनोऽनुगुणं न पश्येत् तदा
आसीत स्ववृद्ध्यर्थमासनं कुर्य्यात् न विग्रहं सन्धिं वा अवसरः काल
स्तं प्रतीक्षतइति अवसरप्रतीक्षः कर्म्मण्यन् सन्धेर्विग्रहस्य वा स्वपर
वृद्धिक्षयानुकूलं कालं प्रतीक्षमाणइत्यर्थः न पुनः प्रयासं सन्धि
विग्रहोद्यमं वितथं निष्फलं निष्प्रयोजनं कुर्य्यात् यदा तु परं
विग्रहीतुमशक्तः तदा श्वावराहकलहं समानमुपदेक्ष्यति॥२९॥